

Krista Wedmanin saarna 8.9.2019 (13.sunnuntai helluntaista)

1. LUKUKAPPALE - 2. Moos. 4: 10-12

Mooses sanoi Herralle: ”Mutta, Herra, minä en ole koskaan ollut hyvä puhuja enkä ole nytkään, vaikka sinä olet puhunut minulle. Minulla on hidas puhe ja kankea kieli.” Herra sanoi hänelle: ”Kuka on antanut ihmiselle suun? Kuka tekee ihmisestä mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö juuri minä, Herra? Mene nyt, minä olen sinun kanssasi, kun puhut, ja neuvon sinulle, mitä sinun tulee sanoa.”

2. LUKUKAPPALE - 2. Kor. 3: 4-6

Tällaisen luottamuksen Jumalaan on Kristus saanut meissä aikaan. En tarkoita, että kykenisimme ajattelemaan mitään omin päin, mitään mikä olisi peräisin meistä itsestämme. Meidän kykymme on saatu Jumalalta, ja hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi.

EVANKELIUMI - Mark. 7: 31-37

Jeesus lähti sitten taas Tyroksen seudulta ja tuli Sidonin ja Dekapoliin alueen kautta Galileanjärvelle. Siellä hänen luokseen tuotiin kuuro mies, joka ei pystynyt kunnolla puhumaan, ja häntä pyydettiin panemaan kätensä miehen päälle. Jeesus otti hänet erilleen väkijoukosta, pani sormensa hänen korviinsa, sylkäisi ja kosketti hänen kieltään. Sitten hän katsahti taivaalle, huokasi ja sanoi kuurolle: ”Effata.” Se merkitsee: aukene. Silloin miehen korvat aukenivat ja hänen kielensä vapautui, niin että hän puhui selkeästi.

Jeesus kielsi ihmisiä kertomasta tästä kenellekään, mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä enemmän he levittivät siitä tietoa. Kaikki olivat ylen määrin hämmästyksissään ja sanoivat: ”Hyvin hän on kaiken tehnyt. Kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan.”

SAARNA (Väleissä laulu "Uskon salaisuus)

Retriitissä luin Henry J.M. Nouwenin kirjan "Sydämen tie". Siinä hän puhuu yksinäisyydestä, hiljaisuudesta ja rukouksesta. Ja niistä minäkin aion tänään puhua.

Yksinäisyys

Jo varhaiset kristityt huomasivat, että tämän maailman murheet ja melskeet ja houkutukset hukuttavat helposti alleen sen, mikä on tärkeää. Siksi he vetäytyivät yksinäisyyteen. Näitä erämaahan vetäytyneitä kristittyjä kutsutaan erämaaisiksi ja -äideiksi, ja heitä on vuosisatojen ajan pidetty merkittävänä opettajina.

Monet heistä viettivät yksinäisyydessä vuosikymmeniä, ja palattuaan ihmisten pariin he toivat erämaan viisauden mukanaan. Heidän luokseen myös mentiin hakemaan neuvoa ja oppimaan. Näitä opetuksia on koottu kirjoiksi ja niihin on mahdollista tutustua ihan suomeksikin.

Yksi opetus, joka erityisesti on jäänyt itselleni mieleen on "*yksinäisyydessä vaikein asia, jonka kohtaat on sinä itse*".

Siellä, missä ei ole mitään, kaikki mitä on, on sellaista, jonka olen vienyt sinne mukanani. Olen vienyt mukanani kaikki ajatukseni, tunteeni, toiveeni, pelkoni, haaveeni ja menneisyyteni haamut. Yksinäisyydessä en voi hukuttaa kaikkea omaani toisten ihmisten ajatusten, tunteiden, toiveiden, pelkojen ja haaveiden alle. Joudun kohtamaan itseni sellaisena kuin olen omassa yksinäisyydessäni.

Yksinäisyydessä ei ole ketään muuta, jota syyttää, yksinäisyydessä joudun kantamaan vastuuni siitä kuka olen ja mitä teen.

(Laulun säkeistö 1.)

Hiljaisuus

Erämaahan ja eristäytymiseen liittyy hiljaisuus. Äänten ja puheen poissaoleminen, mutta myös henkinen ja hengellinen hiljaisuus. Myös ajatusten jatkuva virta hiljenee ja tyyntyy, tulee tilaa kuunnella.

Keskiajalla sääntökuntiin sitoutuneet kristityt vetäytyivät maailmasta yhdessä, luostarin muurien sisälle. He saattoivat tehdä vaikenemisen lupauksen, ja olla näin yhdessä hiljaisuudessa. Tänä päivänä on mahdollisuus osallistua hiljaisuuden retriitteihin, joissa myös ollaan yhdessä hiljaa. Hiljaisuus on jaettua, mutta henkilökohtaista. Kukin tekee yksin omaa matkaansa hiljaisuuteen. Yksinäisyys ja hiljaisuus raivaavat tilaa. Jos yksinäisyydessä kohtaan itseni, hiljaisuudessa voin huomata, että en olekaan yksin. Siellä jossain, lähellä, on jatkuvasti ollut ja yhä on joku toinen. Ihmisenä olen lopulta aina yksin, mutta luotuna olen aina Luojani kanssa.

(Laulun säkeistö 2)

Rukous

Jos yksinäisyys ja hiljaisuus raivaavat tilaa, työntävät syrjään sitä mikä on turhaa, mitä sitten tulee tilalle? Tyhjiöhän pyrkii aina täyttymään.

Mystikot pyrkivät tyhjentämään itsensä itsestään, jotta voisivat täytyä Jumalasta. Muun muassa Mestari Eckhart opettaa, että syvällä ihmisen sielussa, minne aistit ja ajatukset eivät yllä, on paikka, jossa Jumala syntyy jatkuvasti yhä uudelleen.

Vuorovaikutusta Jumalan kanssa kutsutaan rukoukseksi. Miellämme usein rukouksen (pelkiksi) sanoiksi, mutta maailmassa, jossa sanoja on liikaakin, ne usein peittävät enemmän kuin paljastavat. Sanat käyvät lopulta turhiksi. Rukous, josta Nouwen puhuu, on enemmän kuuntelemista kuin puhumista. Se on välttämätöntä kuin hengittäminen, ja lopulta yhtä automaattista ja lakkaamatonta.

Tämä lakkaamaton sydämen rukous tekee myös kaikesta, mitä teemme, rukousta. Se avaa silmämme ja korvamme paitsi Jumalalle, myös toisille ihmisille.

Jo erämaaisät ja -äidit kokivat, että paradoksaalisesti yksinäisyyteen vetäytyminen mahdollisti toisen ihmisen kanssa kohtaamisen ja myötäelämisen. Kun yksinäisyys, hiljaisuus ja rukous muuttuvat osaksi ihmistä, hän voi viedä ne minne tahansa mukanaan. Silloin kaikki mitä hän tekee, kumpuaa rakkaudesta, eikä hänen tarvitse miettiä, mitä tehdä tai mitä sanoa.

(Laulun säkeistö 3.)

Ensimmäisen lukukappaleen Mooses koki tämän: erämaan, Jumalan läsnäolon ja sen, että Jumala itse antaa oikeat sanat ja teot. Toisen lukukappaleen sanoin Paavali todistaa, että kaikki hyvä meissä kumpuaa Jumalasta. Ja evankeliumi tuo meille lohduttavan viestin siitä, että kaikki tämä on sellaista, mihin emme pääse omin voimin, vaan ainoastaan Jeesus voi lahjoittaa sen meille. Niinpä meidän tehtäväksemme jää ainoastaan ylistää Jumalan suuria tekoja.

Laulu: **Uskon salaisuus** (San. Anna-Mari Kaskinen Säv. Petri Laaksonen)

1. Et mahdu sanoihin,
et muottiin ihmisten,
ei järki sinua voi saavuttaa.
Et määritelmiin käy,
et silmiin näy,
vaan sinut pieninkin voi löytää.
Merten aavat, ääret taivaiden
kuinka ymmärtää voi ihminen?
Jää suuri hiljaisuus,
jää uskon salaisuus,
jää toivo, joka meitä kantaa.

3. Ja Herra, kuitenkin
käyt luokse ihmisen,
niin rakas sinulle on jokainen.
Et hylkää pimeyteen,
jää sydämeen.
Nyt sinut heikoinkin voi löytää.
Merten aavat, ääret taivaiden
kuinka ymmärtää voi ihminen?
Jää suuri hiljaisuus,
jää uskon salaisuus,
jää Kristus, joka meitä kantaa.

2. Kun tuuli puhaltaa,
ei kiinni sitä saa,
ei hallita voi suurta Jumalaa.
Ei vettä virtaavaa
voi taltuttaa,
vaan sinut haurainkin voi löytää.
Merten aavat, ääret taivaiden
kuinka ymmärtää voi ihminen?
Jää suuri hiljaisuus,
jää uskon salaisuus,
jää Sana, joka meitä kantaa.